

Το καπέλλο που ληστεύεται

Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ.

ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΟΥ!... — ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ «ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΓΚΕΣΛΕΡ». — ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΟΛΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ, ΧΑΜΝΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΜ ΣΜΙΘ, ΑΙΣΤΟΥ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ. — ΤΙ ΕΝΝΟΟΥ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ ΛΕΓΟΝΤΑΣ : «ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΛΛΟ ΜΕ ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ». — ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΣΑΝ ΧΡΕΦΟΚΟΠΗΜΕΝΟΣ ΑΔΗΤΗΣ. ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΡΙΚΕΤΟΥ. — Ο ΠΙΟ ΕΠΙΦΟΒΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ ΕΒΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΤΟΥ. — ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΡΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΡΙΩΝ ΠΟΛΙΣΜΑΝ, κλπ. κλπ.

— Τζέντλεμαν!
— Κύριε;
— Στόπ, σάς παρακαλώ!
— Παρντόν;
— Τζέντλεμαν, τὸ πορτοφόλι σας θέλω!... Χωρίς πολλά λόγια... Ἀκούμηστε τὸ μέσο τὸ ἄσπρο αὐτὸ καπέλλο, πού εἶνε καταμεσῆς στὸ δρόμο!... Καὶ γρήγορα, διάβολε, ἀλλοιῶς κινδυνεύει ἡ ζωὴ σας!...
— Τὸ πορτοφόλι μου;... Τὸ πορ-το-φό-λι μου;... Ὁρεῖ γιὰ γέλια ἄχαυτε, φαίνεται, φίλιτάτε μου ἀγνωστε!... Εἶμαι πλούσιος σὰν μάγκας πὺν χροκοπίσσο στὸ χρηματιστήριον!... Ὅσο γιὰ τὴ ζωὴ μου... Ἐ, αὐτὴ θὰ μπόρσο κἄπως νὰ τὴν ὑπερασπίσω, γιὰτὶ τῆς ἔχω ἀρκετὴ ὑπόληψη, μὰ τὴν πίστι μου!...
— Ὅστε εἶστε λοιπὸν ἀδέκαρος, τζέντλεμαν;
— Πέσοτε καλύτερα ἀπάνταρος, γιὰ νὰ εἶστε μέσα!... Κι' ἔπειτα, τί σὰς πιάνει καὶ ζητάτε ἀπ' τοῦς περαστικῶς νὰ ρίχνουν τὴν ἐλεημοσύνη τους σ' αὐτὸ τὸ καπέλλο;...
— Πολὺ περιεργὸς εἶστε, χαμνὶ μου!... Ὄτισσο, πληροφορηθῆτε ὅτι τὸ λατρεύω, αὐτὸ τὸ καπέλλο μου... Ἡ δοσοληψίης «χέρι μὲ χέρι», κλείνουν πολλὲς δυσάρεστες ἐκπλήξιεις γιὰ μἄς τοῦς ἐπιχειρηματίης τῶ ὑπαίθρου... Καλύτερα ὁ διαβάτης τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ μαδίσω, ν' ἀκούμητὰ τὰ ὅσα ἔχει σ' αὐτὸ τὸ καπέλλο, παρὰ νὰ μοῦ τὰ παραβῆνι στὸ χέρι... Τὸν ἐπιθλέπω καλύτερα ἔτσι!...
— Πολὺ ἔξυπνο αὐτὸ, ἐκ μέρους σας!... Σπουδαῖο ὑποκειμένο εἶνε τὸ καπέλλο σας, τελοσπάντων, γιὰ νὰ τὸ προσκουνοῖτε ἔτσι!... Μοῦ θυμίζει τὸ καπέλλο κάποιου Γκέολερ!...
— Γκέολερ;... Τί πράγμα ἦταν αὐτός;... Συνάδελφος μήπως;...
— Χμ... Δὲν πολυξέρω νὰ σᾶς πῶ, ἐντιμότατε κύριε λησταρχε!... Αὐτὸ πού ξέρω ἄκρες-μέσοις, εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ Γκέολερ εἶχε μεγάλη ὑπόληψη—ὅπως κι' ἔσοις—στὸ καπέλλο του (1)... Καὶ δὲν τὸ ᾄθηκε σὲ καλὸ, στὰ τελευταία!...
— Φυαρεῖς, παλῶπαῖδο!.. Μπρός!... Ἐκουμπισο!

τὸν ὁποῖο θρῖσκόταν κρυμμένος ἀκόμη ὁ ληστής.
Ἐνα οὐρλιαχτὸ θυμοῦ ᾄθηκε τότε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Σάμ Σμιθ. Μ' ἕνα πῆδημα ὁ ληστής ἔξω ἀπ' τὸ θάμνο καὶ στάθηκε καταμεσῆς στὸ δρόμο, κόβοντας κάθε διέξοδο δραπέτευσοις τοῦ αὐθαδεστάτου κείνου χαμνίου.
Ἦταν ψηλόκορμος καὶ στίβαρος, ὁ ληστής. Ἐνα δ' ἄκανο δ-πλο μὲ σηκωμένους τοῦς «πετεινοῦς», ἦταν ὁ ὄπλισμός του. Ἐνα ἄσπρο μαντῆλι ἔβενε τὸ κεφάλι του καὶ συγκρατοῦσε τὰ πυκνὰ μαῦρα μαλλία του. Συνηθισμένος στὴν ἄγρια μοναξιά τοῦ ἐπικινδύνου ἐπαγγέλματός του, εῦρισκε ξεχωριστὴ εὐχαρίστηση—ὅση ὥρα—ν' ἀλλάζη λόγια μὲ τὸν Φρικέτο. Ἡ ἄπλυτη καὶ ἔξυπνη μορφή του χαμνίου, τοῦ ἄρεσε πολὺ. Δὲν ἤλιπιζε θέσθαια τίποτε τὸ ἀξιόλογο νὰ κερδίση ἀπ' τὸν ρακένδυτο Φρικέτο. Μιά πού τοῦ ἔτυχε, ὅμως, μπροστά, ᾄφελῆθηκε ἀπ' τὴν ἐκακία ν' ἀλλάξη λίγα λόγια μ' ἕνα ἀνθρώπινο ὄν... Ἐπειτα θὰ τὸν ἔφινε νὰ ἐξακολουθῆσθι τὸ δρόμο του ἀνενόχλητος...
Ἡ τελευταία αὐθάθεια τοῦ μικροῦ ὄμοις, τὸν θύμωσε. Γ' αὐτὸ, καὶ στέκοντας ἀπειλητικὰ μπροστά του, μοῦγκρισε:
— Πολὺ τουπὲ ἔχεις, παλῶπαῖδο!
— Λιγώτερο ἀπ' τὸ δικὸ σας, θέσθαια! εἶπε ἀτάραχος ὁ Φρικέτος.

Ὁ Σάμ Σμιθ χαμογέλασε ἀθελὰ του. Ἡ ἀφοβία τοῦ νεαροῦ ἔκινου, τοῦ ἄρεσε. Καὶ τοῦ εἶπε κάπως μαλακώτερα:
— Τὸ λέει θλέπω, ἡ καρδιά σου!
— Μπορεῖτε νὰ τὸ θεσθιωθῆτε κι' ἀλλοιῶς, ἀν θέλετε.
— Τί μοῦ λές;... Διάθολε!... Δὲν λέω ὄχι, τελοσπάντων!
— Εἶμαι στὴ διάθεσὸ σας λοιπὸν, γιὰ ἕνα μάτς πυγμαχίας!... Ἐσοπασα κάμποσα σαγόνια, ὡς τώρα... Ἐλιπίω νὰ περῖποτηθῶ καὶ τὸ δικὸ σου.
— Γάλλος εἶσαι, πιταφίκο μου;
— Μάλιστα, γιγαντὰ μου!...
— Λέγομαι Σάμ Σμιθ!
— Κι' ἐγὼ Φρικέτος!... Γέννημα καὶ θρέμμα Παριζιάνος!...
— Μὲ λέν «θασιλῆ τῶν μπουσραίντζερ» (1) στὰ περῖχωρα!
— Κι' ἐγὼ χρημάτσια ἄλλοτε σοῦλτᾶνος τοῦ Μπόρνεο!
— Εἶσαι ἔτοιμος γιὰ τὸ μάτς τελοσπάντων, μεγαλειότατε;
— Ἐτοιμος, κύριε συνάδελφε!... Τιμια πράγματα ὄμως, πι-στωῶ!...
— Δηλαδῆ, μικρὸ μου;...
— Χμ... Κρατάτε στὰ χέρια σας ἕνα δίκαννο!... Ἀνάμεσο στις δίπλες τοῦ ζωναριού σας, θλέπω νὰ γυαλίη ἕνα πιστόλι!... Ἀν σᾶς σπάσω κανένα δοντὶ στὸ μάτς, ποῖς μὲ θεσθαιῶνι δὲν θὰ μοῦ φυτέμπετε καμμία σφαῖρα στὸ κεφάλι;
Ὁ Σάμ Σμιθ, λατρεύοντας τὸ «μπόξ» σὰν γνήσιος Ἀγγλος, ἐμῆψε ἀκράτητα γέλια. Τὸ πλάτῶ στόμα του ἀνοίξε ὡς τὰ αὐτὰ του καὶ φάνηκαν ἔτσι δυὸ σειρὲς περαστίων δοντιῶν πού θὰ τὰ φθονοῦσε καὶ καρχαρίας ἀκόμη.
— Ἡσούχατε, παλῶπαῖκο μου! εἶπε στὰ τελευταία. Μὰ τὴν πίστι μου, δυὸ μῆνες ἔχω νὰ ἐμεοιδιῶσσο σὲ μάτς τίς γροθίης μου. Εἶμαι ἕνας τιμῶς ἀντίπαλος, ἐγὼ... Ἀν εἶσαι γερὸς πυγμαχός, θὰ σοῦ δ-φέλω εὐχαρίστησι γιὰ τὴ σημερινὴ συνάντησι μᾶς!

— Ἐτοιμος, μίστερ Φρικέτο;
— Ἐτοιμος, μίστερ Σάμ!...
Ὁ Ἀγγλος, κολοσσός δυὸ μέτρων σγεθδῶ, στυλώθηκε σὲ στάσι πυγμαχίας. Τὰ μπράτσια του ἔμμοιζαν σὰν κορμὶ δένδρου γεμάτοι ἀπὸ ρόζους. Ἡ κτηνώδης μορφή του λαμποκοποῦσε ἀπὸ γὰρὰ. Ἡ σφιχτὴ γροθίης του σιγῶτεριαν ἀπὸ ἀνυπομονσία.
Ὁ Φρικέτος μὲ ναχέλια πῆρε ἀνάλογη στάσι. Φανόταν ἀδιάφορος καὶ κάτι σὰν κτεμπελιάς—ἡ κάτι σὰν πού μὲγάλη περῖποθῖης στὴν ἐπιτηθεϊσθιτὰ του—χαρκτηρίζε τις κινή-

ΣΗΜ. «Μπουκέτο». — Ὁ Φρικέτος, χαμνὶ τετρακῆρο τοῦ Παρισοῦ, μὲ ἀμῶρροτο, ἔνεν μπορεῖ φυσικὰ νὰ ἐξυπῆσθι σὸν Ἀδελφὸ ληστή τὰ ἔβης : Ὅτι ὁ Γκέολερ, τυραννικὸς ἔπαρχος τῆς ὑπόδοχης τοῦς Γερμανοῦς Ἐλθετίας, ἔσθινε κάθε πρῶτὸ τὸ καπέλλο του σ' ἕναν πᾶσολο κι' ὄμορῶσανε τοῦς κατοίκους νὰ τὸ χαιρετοῦν μὲ ὑποκλίσεις. Τὸν Γκέολερ σκότωσε κατόπι, κατὰ τὸ 1307, ὁ Γουλιέλμος Τέλλος, ἥρωις τῆς Ἐλθετικῆς ἀνεκταρσίας.

Μία βροχὴ ἀπὸ γροθίης ἔπεσε πάνω του!...

(1) «Μπουσραίντζερ» λέγονται οἱ λησται τῆς Αὐστραλίας, γιὰτὶ κρῶντοσι πίσω ἀπὸ τοῦς θάμνους—ἐμῶς Ἀγγλιῶτι—κι' ἀπὸ κεί «παρνομῶνισον» κι' ἀπογομῶνουν τὰ θημά-τᾶ τοῦς.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

οεις του

— Ένα... Δύο... Τρία!... μούγκρισε ο Σάμ.
Το μπράτσο του κατόπιν ώρμησε κατευθείαν μπροστά, τεντώνοντας απότομα σαν ελατήριο απερίγραπτης δύναμειας και χτύπησε... τόν αέρα! Γιατί ο Φρικέτος είχε γείρει προς τα πίσω με άφραστη σθελατάδα, το δέ κεφάλι του—άντις να γίνει συντριμμά απ' τη φοβερή γροθιά του Σάμ—κόντευε σχεδόν ν' αγγίξει το χώμα, άθικτο κι' άκέραιο.

Δέν πρόλαβε ο Σάμ νά ξαναέρη την Ισορροπία του. Ο Φρικέτος είχε μεταμορφωθή. Είχε μετααληθή σέ σβούρα, σέ σκυρο, σ' εύκίνητη σκίνα, σέ σθέλινο φύλλο. Πηδούσε απ' έδω, πετούσε από κεί, σκαρφάλωνε, χτυπούσε, γροθοκοπούσε, άστειευόταν. Ο Σάμ τά είχε χαμένα. Ήταν ζαλισμένος, τυφλωμένος απ' τις άστραπιές κινήσεις και τις κεραυνοβόλες γροθίες του άεικνήτου άντιπαύου του.

«Πανταχού παρών» γιά νά χτυπήσει ο Φρικέτος, μά και...«πανταχού άπών», όταν έπρόκειτο νά τόν συναντήσουν ή τρομερές γροθίες του Σάμ, κόντευε ένα φαινόμενο απερίγραπτου ένδιαφέροντος!

—Φτώ, δαίμονα! μούγκρισε τέλος ο Σάμ έξαναλημένος. Πιο σθέλινο χιμπαντζή από σένα, δέν ξαναείδα ως τώρα!...

Καταδρωμένος ο ληστής, λαχανιάζει τώρα και σκουιζόταν. Ο Φρικέτος, σαν τιμος άντιπαλος, τόν περιεργαζόταν χωρίς νά επιτίθεται. Ούτε τιμαγόνα Ιδρωτός δέν γυάλιζε στό τσαχπινό «μούτρο» του. Θά νόμιζε κανένας, ότι γιά τόν Φρικέτο δέν είχε άρχισι ακόμα ή πυγμαχία!

—Μήπως σάς έσπασα τό τζάμι του ρολογιού σας;... είπε σαρκαστικά στό ληστή. Θά ήμουν άπαρηγόρητος τότε, μίστερ Σάμ!

...
«Άς αφήσουμε μιά στιγμή την πυγμαχία των, ή όποια θρικόεται στό τέλος της άλλωστε κι' ένα δουμέ από πιο κοντά τόν άπερίγραπτο ήρωά μας Φρικέτο.

Η άλλόκοτη αυτή πυγμαχική συνάντησι του συνέβαινε στην Αυστραλά και κοντά στη λίμνη Τυρέλλ. Είχε ξεπέσει έκει ο Φρικέτος, άφοι πρώτα περιηγήθηκε τυχοδιωκτικά ή Γενική Θάλασσα, ή Νέα Γουινέα, τά νησιά της Ίνδο-Μαλαισίας και ή Μπόρνεο. Είχε πραγματοποιήσει, κατά την άλητική περιπλάνησι του στην άλλη άκρη του κόσμου, τά πιο άπιστευτα κατορθώματα τυχοδιωκτολογίας κι' άθλητικών έπιδείξεων, γιά νά θγά-ζη τό ψωμί του.

Γύρευε την τύχη του, τό έρημο στόν κόσμο χαμίνι. Άπ' τά πεζοδρομία του Παρισιού είχε ξεκινήσει. Και κατέληξε τώρα νά ξεπέση—σωστό άνθρώπινο ναυάγιο, δαρμένο απ' όλα τά κύματα και σπρωγμένο απ' όλους τούς άνέμους της γής και της μοίρας—καταμεσής στην έπαρχία Βικτώρια. ... κοντά στη λίμνη Τυρέλλ... και σέ έδαφος απ' τά πιο εύφορα της Αυστραλάς!...

Τό φτωχό χαμίνι, παρ' όλη την άταραξία του και παρ' όλο πού παρακολουθούσε μέ γελαστό μάτι τά θαθεία λαχανιάσματα του ληστού, έννοιаве σπαραγμένη μέσα του την ψυχή του. Τό «μάτς» είχε άποκουρευιάσει τά κουρέλια, τά όποια σέπαζαν τό λιγνό κορμί του. Λουριδες τώρα κρεμόντουσαν στά μέλη του, άνίκανες θέβαινα νά τά προφυλάξουν απ' την ύγρη παγωνιά της νύχτας κι' απ' τό καυστικό λιωπύρι της ημέρας. Τά σαν «σκαντζογόρια» όρθια κι' άγχιτίσια—άπό μήνες έξανθά μαλλιά του, μόλις και μέ θια εύρισκαν καταφύγιο κάτω από μιά καταλιγδωμένη και χλιστουρημένη «ρεμπου-πλικας».

Τό πρόσωπό του, άπλυτο, κοκκαλιάρικο σχεδόν, άφανισμένο από κάθε λογής σκληρές στερήσεις, λαμπροκοπούσε ώστόσο από εύθυμία άδάμαστη, από φλογερή έξυπνάδα κι' από σαρκαστική τσαχπινάδα: Ήταν σωστός διαβολάκος, σωστή Παριζιάνικη εμφάνιση, σωστό κι' αυθεντικό χαμίνι τών πεζοδρομίων της γαλλικής πρωτεύουσας.

Ριγμένος τώρα στην άφιλόξενη ήπειρο της Αυστραλάς, κυριολεκτικώς «στην άλλη άκρη του κό-

σμου», άναζητούσε άκαταπόνητα νά βρη την τύχη του. Πιερατούσε μέ τά πόδια επί έβδομάδες, στριγγιμένος σ' ένα χαλτρό μπαστούνη, άντίς γιά κάθε άλλο όπλο, Σαραβαλιασμένα χαπούτα—ένα προφυλαγαν τάχα τά πόδια του, τά ρούχα του άνέμιζαν σέ λουριδες έπάνω στό κορμί του κι' ή πείνα—άχ, ή πείνα αυτή!—θρόνιαζε διαρκώς στό πονεμένο στομάχι του...

Βάδιζε όμως άκούραστα, δυναμωμένος από μιά υπεράνθρωπη ένεργητικότητα. Έπρεπε μέσα σέ δύο ημέρες νά φθάσει κάπου, σ' ένα σημείο μυστηριώδες της Αυστραλάς, όπου έλπίζε—επιτέλους—νά βρη και την καλή του μοίρα...

Μά τόν σταμάτησε—όπως είδαμε—ό Αυστραλός ληστής. Τόν νέμισε γιά κανένα μεταλαβούργο, ό όποιος έφευγε απ' τά μεταλλεία γιά την πόλι, άφοι έβηκε πρώτα «τ ό κ α λ α θ ι μ έ τ α π ο ρ τ ο κ α λ ι α». Δηλαδή, άφοι άνακάλυψε κρυφά καμιά φλέβα άτόφιου χρυσαφιού και πήγαινε νά την δηλώσει ως ιδιοκτήτης πεία!...

«Όσο γιά τά άθλια ράκη, τά όποια σέπαζαν τό πολυθλασασμένο κορμί του Φρικέτου, αυτά δέν έκαναν τόν Σάμ Σμιθ νά διατάξει καθόλου. Συχνά, πλούσια όδοιπόροι τυνόντουσαν έτσι, γιά νά μήν κινούν τις ύποψεις τών πολυαριθμών «μπουσαριντζερς» του έπικινδύνου Αυστραλιανού ύπαιθρου.

Γιά πρατη φορά ίσως, στή ζωή του, την έπαθε τόσο άσχημα ο Σάμ Σμιθ, ό όποιος τόσο ξεχωριστή άγάπη έδειχνε γιά τά πορτοφύλια τών συνανθρώπων του: «Άς ληστή, άπογορευτική. Γιατί ό Φρικέτος κανένα «καλάθι μέ πορτοφύλια» δέν είχε βρη, δυστυχώς και γιά τούς δύο τους. Ούτε και καμιά σακκούλα—γεμάτη από πολύτιμη χρυσόσκονη—κρυβόταν κατω: απ' τά κουρέλια του. Μέ κι' ως έρασιτέχνης πυγμαχος ό μίστερ Σάμ, παλι άπογοητεύτηκε σκληρά. Γιατί κατέληξε νά «θωή τόν δάσκαλό του», στό λιγνοκακκαλιάρικο—μά τόσο άεικνητο και σθέλιτο—χαμίνι. Ή πυγμαχικές ικανότητές του, ή όποιες τό είχαν χάρισε μιά τρομερή αίσωταγή ήψημ σ' όλόκληρη την έπαρχία της Βικτώριας, έσθηναν τώρα μπρός στη «καίμουδιετική» εύκηνισια του Φρικέτου.

Όστόσο, άν και καταχτυπημένος και καταματωμένος και σφυροκοπημένος ό μίστερ Σάμ...άν και παραμορφωμένος παντού από γαλαζόμαυρες κηλίδες—σημάδια άδιαφιλονέκτης της γροθιάς του χαμινιού—άν και ξυλοδαρμένος άγρια... ώστόσο χαμογελούσε από εύτυχία... κι' από άθλητική ικανοποίησι!

Ποτέ του δέν είχε βρη, τόσο Ικανόν άντίπαλο!... Ποτέ του δέν είχε παρασταθή σέ τόσο άριστοτεχνικό μάτς! Συναυ, ιαγεν. θουσιασμένος από καμιά άριστογρηματική γροθιά του Φρικέτου... ξεχνούσε ν' άμυλλη ή νά έπιτεύη... και... χειροκροτούσε μέ άχτινοβόλο χαμόγελο στό τεράστιο πρόσωπό του!...

«Άδιάφορος γιά τόν έξευτελισμό της έπιδειότητός του ο μίστερ Σάμ, άδιάφορος άκόμη και στόν άφανισμό του κορμιού του—απ' τις λυσώδεις κι' άστρατιαίες έπιθέσεις του άντιπαύου του—ζητωκραυγάς... θλασπυούσε από άγρια χαρά, έπαίνουσε μέ ένθουσιαστικά έπιτίβτα τόν Φρικέτο... κι' έδειξε, τελουόπαντα, διαγωγή άντάσια σέ τού πιο εύσευνηδύτου, τού πιο ελικριμού και τού πιο Ιπποτικού φιλάθλου τού κόσμου!

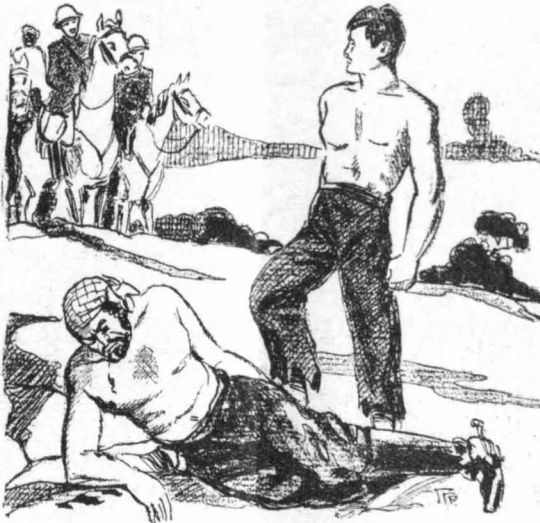
Πότε-πότε, ρωτούσε κιόλας λαχανιασμένος τόν Φρικέτο.

—Τί διάβολο ήρθεσ νά κάνης στην Αυστραλά, παλληκάρι μου;

—Γιά περίπατο άναψυχής ήρθα! άπαντούσε ό Φρικέτος, σφηνώνοντας τού συγχρόνος και μιά γερή γροθιά στό βεή μάτι.

—«Άχ!... Τσουχτερή μά περίφημη ήταν, αυτή ή κεραμίδα! μούγκριζε ένθουσιασμένος ό μίστερ Σάμ. «Όμως, παλληκάρι μου, ό τζέντλεμαν ποδρείται γιά περίπατο στην Αυστραλά... ή ζητιάνος πρέπει νάνε... ή δισηκατομμυριούχος!...

—Όύτε τό ένα είμαι, μίστερ, ούτε τ' άλλο! άπαντούσε ό Φρικέτος, στρέφοντας απότομα ή ράκη του και κλωτσώντας κα-

Ήσαν τρείς Ευρωπαίοι κι' ένα Μαύρος

τάστηθα—μέ πιονή κλωτσιά—τόν Σάμ Σμίθ.

—Φτού! Έκανε εκείνος, φτύνοντας αίμα και τρεκλίζοντας. Μπράβο, ματρο-Φρικέτο!... Δέν έρχεσαι μαζί μου;... Θά σέ κάνω—μέ τά προτερήματα ποchéις—τό πιό ζηλευτό ξεφτέρι στό άξιότιμο έπάγγελμά μου!... Ω, εμει θεέ...

Δέν άποτειλειωσε. Μιά βροχή άπό γροθιές έπεσε πάνω του. Άπιστευτή σφοδρότης καί ταχύτης χαρακτήριζε αύτή τήν άμίμητη γροθοπαταιάδα. Ούτε φαίνονταν καν τό χέρι του Φρικέτου, καθώς άνέμιζε άστραπαία καί σφυροκοπούσε τό κεφάλι του ληστού.

Ζαλιωμένος, τυφλωμένος άπ' τό αίμα κι' άπ' τόν πόνο, τρέκλιζε ό μίστερ Σάμ Σμίθ... καί κυλιόσθε μισοαναίσθητος χάμα...

—Μπράβοοοο!... Ουρράάά!... άκούσθηκαν τότε εκεί κοντά δυνατές κραυγές.

Κι' άνάμεσα άπ' τήν όμίχλη τών ματιών του ό έξαντλημένος, ό άφανισμένος έπίσης, όμώχρη Φρικέτος, ξεχώρισε μπροστά του τέσσερες καθάλαγγες!

—Ήσαν τρεις Εύρωπαϊκές κι' ένας Μαύρος.

Ο Μαύρος ντυμένος μέ μακρύ μανδύα άπό κόκκινη φανέλλα, καθάλλικευε δίχως σέλλα ένα τεράστιο κι' ύπέροχο καθάραιμα όλογο. Οι τρεις Εύρωπαϊκές, φορούσαν άσπρες κάσκες στό κεφάλι, μπλέ σακκάκια μέ άσπέρνια κουμπιά καί στόν όμο κορμίαν άπό μία θαυμασία καρραμπίνα συστήματος «Μαρτίνι-Χένρυ». Πιστόλι στρατιωτικό στή ζώνη τους καί κοντό σπαθί—έλαφρά κυρτό σάν γιαταγάνι—στό πλευρό τους, συμπλήρωναν τόν όπλισμό τους. Τά άλογά τους ήσαν έπίσης ύπέροχα σάν του Μαύρου συνοδοί τους.

Άπό άρκετή ώρα παράστεκαν στό άπαράμιλλο εκείνο μάτς καί τό θαύμαζαν όλόψυχα σάν έμπεριο έρασιτέχνες. Ούτε τους είχαν καν προσέξει οι δύο άντίπαλοι, ξαναμμένιοι καθώς ήσαν άπ' τόν τραχύ άγώνα τους...

Κι' όταν ό άπροσδόκητος έπιλογος τής πυγμαχίας ξετυλίχθηκε τόσο γοργά, μπρός στά έκθαμβα μάτια τών τεσσάρων ένέκων θεατών, κραυγές άπεριγράπτου ένθουσιασμού σγίχαν άπ' τά φαρδιά τόν στήθι!

—Μπαάοοο!... Ουράάά!... Εΐψε, μικρολή, εΐγεεε!...

Ένωμεταξύ, ό Φρικέτος ένιωθε λιγοθυμία κι' αυτός... Η' κόυραι τοΰ όπερανθρώπου άγώνος του, ένισχυμένη άπ' τήν πείνα καί τίς στερησίες, άφάνιζαν τό κορμί του... Τά μάτια του έσθηναν... Τά γόνάτα του λύγιζαν... Κι' ό μίστερ Σάμ Σμίθ, ξεπλωμένος άκόμη στό χάμα, θογγούσε σάν βωδι στό σπαγέτο, μισοαναίσθητος καί σάν ξένος πρός τό περιβάλλον...

Ένας άπ' τους άγνώστους εκείνους, τράβηξε τότε άπ' τήν τάπητα του ένα στενωμακρο παγοϋρι, γεμάτο άπό δυναμωτικό ρούμι... Ο Φρικέτος κύτταξε μ' ένυγνομούση τόν ευεργέτη του... Άποτικά όμως, καί πριν πιη αυτός—παρ' όλη τήν έξάντλησι πούνοιωθε—έσκυψε στόν εξαπλωμένο άντίπαλό του... Πλησίασε τό στίμιό τοΰ παγοϋριό στό καταματωμένο στόμα του ληστού κι' έγχεσε μέσα μία γερή γουλιά κι' τό ποτό.

Ένα μουγκρητό άνακουφισμός σγίηκε άπ' τά στήθη του Αύστραλιδ. Τινάχτηκε, άνοιξε τά μάτια του, φαρνίστηκε θορυβώδεστα κι' ύστερα άνακάσθησε μέ κόπο.

Αντικρίζοντας τόν Φρικέτο, ξανάπιε μία άλλη γουλιά καί τόν ευχαρίστησε όλόψυχα...

Μά μόλις έστρεψε τή ματιά του καί ξεχώρισε τους τέσσερες καθάλαγγες, μουγκρητό άπίστευτης λύσσας σγίηκε άπ' τό στόμα του:

—Κατάρα!... Οι πόλιμαν!...

—Ήσαν πόλιμαν τής Αύστραλιανής άστυνομίας, πραγματικά. Ο ένας άπό αυτούς, προχώρησε λιγάκι τότε καί μέ σαρκαστική ύπόκλησι είπε στό ληστή:

—Κατενθουσιασμένος άπ' τή συνάντησί μας, μίστερ!... Πέντε ήμέρες τώρα, σάς άναηχούσαμε παντού... Τετρακόσια χιλιάδες μέτρα θάχουμε κάνει ως τή στιγμή αύτή, για τό χατήρι του έντιμού ύποκειμένου σας... Κόντηνε τά ξεπεταλωθόν τά άλογά μας... Άτσόσο, χαλάλι πειά οι κόποι μας: Σας ξετρυπώσαμε, έπιτέλους!...

—Μέ ξετρυπώσατε!... μούγκρισε θλοσυρός ό Σάμ. Μέ ξετρυπώσατε!... Ο διάβολος νάπαιρνε κι' έμένα κι' εσάς, άν μέ ξετρυπώσατε δίχως τή βοήθεια του δίποδου λαγωνικού σας!... Σ' αύτό τό δίποδο σκόδρο λαγωνικό, πού έξερει καί καθάλλικευει κίλας, νά χρωστάτε πού μέ τσακίνατε!...

Ο Μαύρος—γιατί αυτός ήταν τό «δίποδο λαγωνικό πού ξέρει νά καθάλλικεύει!—γέλασε μέ ίκαναποήιοι κι' έβειξε δύο σειρές όλοεύκαν δοντιών.

—Βρίστε, θλαστημείστε, φίλατέ μου! Ξανάπιε ό ΄διος πόλιμαν πάλι. Θά ξεθυμάνετε, θ' άνακουφιστήτε κι' έτσι θ' άνεθίθε στην κρεμάλα μέ περισσότερο ψυχαγμία άπ' τήν τωρινή σας!

—Θά μέ κρεμάσετε;... Έμένα; ρώτησε μέ τόν ίδιο σαρκασμό κι' ό Σάμ Σμίθ, τώρα.

—Φσιικά... Τά τελευταία κατορθώματά σας συγκίνησαν έπιτέλους τήν κυβέρνησι!

—Μεγάλη μου τιμή! Διέκοψε ό Σάμ.

—Χι... Άμφίβολη τιμή!... Τελοσπάντων, τά τελευταία κατορθώματά σας ξεπερνούν κάθε όριο άνθρώπινης όμορφής... Δολοφονήσατε δύο ντραϊβιεν (άγωγιάτες) καί δύο μεταλλωρύχους, μέσα σέ μία έβδομάδα!... Άφίνω τους προηγούμενους λογαριασμούς σας!...

—Έχ!... Έχ!... Κάνει κανένας ό τι μπορεί, για νά ζήση σ' αύτόν τόν ψευτόκοσμο! σάρκασε ό Σάμ. Όσο για τό σκονί τής κρεμάλας μου, φαντάζομαι πώς δέν άλειφτηκε άκόμη μέ σαπούνι!

Ο πόλιμαν χαμογέλασε. Ρ' χοντρας όμως τή ματιά του στόν Φρικέτο, γύρισε πάλι στό ληστή καί του είπε:

—Ξερίε κάτι;... Όλοι νομίζαμε ως τώρα, ότι «δούλευες» μοναχός σου!... Βλέπω όμως μέ κατάπληξι, ότι έχεις καί συμμοριή!

—Τι έκανε λέει; ξεφώνισε μέ άγανάκτησι ό Φρικέτος. Έγώ;... Έγώ συμμορίτης;... Έγώ συνέταιρος ενός ληστή;

—Μπά, Γάλλος είστε του λόγου σας; ρώτησε έκπληκτος ό πόλιμαν.

—Μάλιστα, κύριε!... Γάλλος!... Καί θγάζω τό φομί μου—τό τό θγάζω—μέ τίμια μέσα, πάντοτε!

—Αυτό θά τό εξακριβώσουν οι δικασταί!...

—Οι δικασταί;... Είπε μέ πόνο ό Φρικέτος. Παραλόγιστε, κύριε;... Τι βουλεύαί έγω έγώ μέ τους δικαστάς;... Καί μέ ποιό δικαίωμα θά μέ οδηγήσετε μπροστά τους;

Ο πόλιμαν δέν δυσαρεστήθηκε, δέν έβδειε τουλάχιστον δυσαρέσκεια, άπ' τίς τραχείες κάπες φράσεις του Φρικέτου. Ψύχραιμα, ευγενικά σχεδόν, του είπε:

—Νεαρέ μου, έχεις τό παρουσιαστικό άλήτου... Σέ θρίσκομε συντροφιά κι' ένα ένέπικινδυνο κακοποιό, κατηγορούμενο για τί πληθώρα φόνων καί ληστειών... Χαριεντιόσου μαζί του σέ φιλικό μάτς πυγμαχίας, στην όποια όμολογούμενος δέν έχεις τόν όμοιο σου!... Χρειάζονται άσραγε περισσότερα άκόμη, για νά σέ πιάσουμε άπ' τό αύτι καί νά σέ στείλουμε στόν άνακριτή νά ξεγηγηθής μαζί του:

—Πώς;... Ξαναξεφώνισε έκθαμβος ό Φρικέτος. Χαριεντιόσου καί φιλικό μάτς όνομάετε έσεις, τό προηγούμενο χαροπόλεμά μου;... Ένας Θεός τό ξέρει μονάχα, πώς τ'έβγαλα πέρα μαζί του!... Περιέργος είνε, μέ τήν πίστι μου, ό τρόπος μέ τόν όποιο καταλαβαίνετε τά πράγματα!...

—Μπά ό Γκόντ (μά τό Θεό)!...

Είσα άπαράμιλλος, μικρό μου, στην όποια, πώς ψαρευόνατς σε κι' εσένα, ψαρέψαμε φινό ψαρί... Θά γίνης ό ήρωας τής ήμέρας... Η έφημερίδες θά σουΐζουν για σένα... Ο «Άργος», οι «Έβδομαδιαίοι Τάξις», ό «Αύστραλιανός», θά άρπαχτούν άναμεταξύ τους, ποιά νά πρωτοδημοσιεύη τό πορτραίτο σου καί τή βιογραφία σου!...

Ένωμεταξύ, ό ληστής είχε σηκωθή όρθος μέ άπεριγράπτη δυσκολία. Μόλις στεκόταν στά πόδια του. Μέ άνεπαίσθητες κινήσεις κοντοζύγωνε τήν πλαγινή λόχημ, τήν κεντημένη δώ κι' εκεί μέ μιμόζες άνθισμένες. Καί σφύριζε Ιδιότροπα, γλυκά, συνθηματικά.

—Τι σφουρίγματα καί τί καμώματα ειπ' αύτά, μίστερ Σάμ; τόν ρώτησε ό κάλοκεφος πόλιμαν.

—Μήν άνησχείτε, σέρ! είπε σαρκαστικά ό ληστής. Φωνάζω άπλούστατα τό όλογό μου!... Τι διάβολο!... Ένας τζέντλεμαν σάν κι' έμένα δέν μπορεί—ύποβέτω—νά πάη στή φυλακή ποδαροδρομο, σάν ένας άσηχάντος λωποδυτάκος!...

—Ο Θεός νά φιλάξη, ξεχούτατε! ύποκλήθηκε ό πόλιμαν. Σας πρέπει κάθε τιμητική πομπή καί συνοδεία... Μέ τή συμφωνία όμως, νά θρίσκεστε άνάμεσα μας, νά κρατούμε έμεις τό χαλινάρι του άλόγου σας, καί νά επιβλέπουμε τό κάθε κίνημά σας μέ τό πιστόλι στά χέρια!... Συμφωνείτε, σέρ;

—Είστε πολύ ύποχρεωτικός! μωρμούρισε ό Σάμ.

(Άκολουθεί)

